

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 16 lipca 2014 r.,
sprawy **K. Ł.**,
wobec którego wydano wyrok łączny
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 grudnia 2013 r.,
zmieniającego wyrok łączny Sądu Okręgowego w L.
z dnia 27 sierpnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wydał w dniu 27 sierpnia 2013 r., wyrok łączny dotyczący K. Ł. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego z dnia 5 listopada 2007 r., sygn. III K 243/07;
2. Sądu Rejonowego z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. IX K 393/09;
3. Sądu Rejonowego z dnia 28 lutego 2011 r., sygn. III K 557/11;
4. Sądu Rejonowego z dnia 31 października 2011 r., sygn. IV K 1635/11;

5. Sądu Okręgowego z dnia 21 maja 2012 r., sygn. IV K 331/11,
i wymierzył kary łączne:

- 4 lat pozbawienia wolności i 450 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych,
- 4 lat pozbawienia wolności,
- 450 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońcę skazanego. Zaskarżył on wyrok łączny w zakresie dotyczącym wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny i zarzucił rażąco niewspółmierność kar wyrażającą się w wymierzeniu skazanemu dwóch kar łącznych po 4 lata pozbawienia wolności bez należytego uzasadnienia stanowiska w zakresie takiego wymiaru kary oraz na ustaleniu wysokości stawek dziennych przy wymiarze kar łącznych grzywny na najwyższym poziomie poprzednio orzeczonych kar grzywny.

Obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie kar łącznych na zasadzie pełnej absorpcji kar jednostkowych, a ewentualnie o obniżenie wymiaru kar łącznych do wysokości po 3 lata pozbawienia wolności oraz o obniżenie wysokości orzeczonych stawek dziennych grzywny.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy K. Ł. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość stawek dziennych kar łącznych grzywien wymierzonych skazanemu określił na 50 złotych. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok łączny utrzymany został w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

- a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez niedokonanie wnikliwej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji, wyrażającej się w zaakceptowaniu sporządzonego przezeń pisemnego uzasadnienia wyroku, pomimo że nie spełnia ono wymogów art. 424 k.p.k. i uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia Sądu Okręgowego, co również ograniczyło prawo skazanego do obrony,

- b) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, wydanego z naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., polegającym na niewyjaśnieniu i nie wzięciu pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego, co skutkowało przy połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W piśmie procesowym z dnia 9 czerwca 2014 r. obrońca K. Ł. podniósł dodatkowo, że zaskarżony wyrok łączny wydany został z naruszeniem art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci sprzeczności uniemożliwiającej wykonanie wyroku, do której doszło przez dwukrotne wymienienie w treści wyroku łącznego kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w sprawie IX K 393/09 (czyny I, III i V), Sądu Rejonowego w sprawie IV K 1635/11 oraz Sądu Okręgowego w sprawie IV K 331/11 a w punkcie VIII wyroku wymierzono za nie karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaś w punkcie IX karę łączną 450 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy K. Ł. jest bezzasadna i to w stopniu, który pozwolił na jej oddalenie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do kwestii wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej przyznać należy, że punkcie IX wyroku łącznego użyto sformułowania, z którego zdaje się wynikać, iż w wyniku połączenia kar pozbawienia wolności doszło do orzeczenia kary łącznej grzywny. Analizując jednak całą treść wyroku łącznego dojść należy do wniosku, że wskazany punkt wyroku dotyczy połączenia kar grzywnien, zaś wymienienie w nim jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz wskazanie błędnego numeru jednego z czynów opisanych w wyroku miało charakter oczywistej omyłki pisarskiej. Do takiego

wniosku doszedł także Sąd Apelacyjny, który postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r. sprostował tę omyłkę obszernie uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie. Zgodzić się należy z wyrażonym w tym uzasadnieniu poglądem, że omyłka dotyczyła opisowej części wyroku i nie dotyczyła samego rozstrzygnięcia, które w świetle całości części dyspozytywnej nie może budzić wątpliwości, a tym samym nie można uznać, aby sprostowana wada wyroku uniemożliwiała jego wykonanie. W tej sytuacji nie można uznać, aby doszło do zaistnienia w sprawie bezzwzględnej przesłanki odwoławczej.

Ustosunkowując się do pozostałych zarzutów kasacji zauważyć należy na wstępie, że wyrok wydany w tej sprawie w pierwszej instancji zaskarżony został przez obrońcę K. Ł. jedynie w odniesieniu do części dotyczącej wymiaru kar łącznych. W tym stanie rzeczy zarzuty kasacji uznać by można za niedopuszczalne w oparciu o treść art. 520 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy bowiem zobowiązany był do dokonania kontroli odwoławczej ściśle w granicach określonych w środku odwoławczym z wyjątkami wskazanymi w treści art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Obrońca wskazał w treści zarzutów kasacji przepis art. 440 k.p.k. co pozwala jednak na rozpoznanie zarzutów.

Zarzuty te jednak uznać należy za bezzasadne w stopniu oczywistym. Co do spełnienia przez Sąd Okręgowy standardów określonych w art. 424 k.p.k. zauważyć należy, że Sąd Apelacyjny wypowiedział się w tej kwestii uznając uzasadnienie wyroku łącznego za spełniające minimalne wymogi i umożliwiające dokonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku. Zauważyć należy przy tym, że naruszenie przepisu określającego kształt uzasadnienia wyroku nie zawsze uznać można za uchybienie mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Nawet w sytuacji, gdy wydane orzeczenie w ogóle nie zostało uzasadnione może pozostawać ono orzeczeniem zasadnym.

Uzasadnienie wyroku łącznego wydanego przez Sąd Okręgowy jest wprawdzie stosunkowo zwięzłe, nie można jednak uznać, aby nie przedstawiono w nim w ogóle okoliczności przemawiających za wymierzeniem takiej a nie innej kary łącznej. W ślad za sądem odwoławczym uznać zatem należy, że spełnia ono podstawowe wymogi określone we wskazanych w kasacji przepisach. Sąd odwoławczy zresztą przedstawił dodatkowo własną argumentację dotyczącą

wymiaru kar łącznych i to nie tylko w odniesieniu do zmienionego rozstrzygnięcia co do kar łącznych grzywny. Drugi z zarzutów kasacji stanowi w istocie wyraz braku zgody skazanego na zbyt w jego ocenie surowy wymiar kar łącznych pozbawienia wolności. Stanowisko to jest zrozumiałe. W kontekście jednak argumentacji przedstawionej przez sądy obu instancji, a zwłaszcza przez sąd odwoławczy nie można przypisać zaskarżonemu wyrokowi zaistnienia w tej materii rażącego naruszenia prawa, co stanowi warunek skuteczności kasacji.

Z powyższych względów kasację oddalono.